

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobkyně: **I. L.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2014, č. j. MV-51637-6/SO/sen-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhá svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 3. 2014, č. j. OAM-10708-86/PP-2012. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky jako rodinného příslušníka občana Evropské unie.

První žalobní bod míří na nedostatečná skutková zjištění, popřípadě na nesprávné hodnocení skutkového stavu. Žalobkyně má za to, že bylo dostatečně prokázáno, že je rodinným příslušníkem občana EU. Konkrétně žalobkyně namítá, že pokud správnímu orgánu nepostačovalo čestné prohlášení paní E. S., měl provést její výslech, jež ostatně žalobkyně navrhovala. Provedení tohoto důkazu však bez odůvodnění bylo opomenuto. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný své rozhodnutí vystavěl na tom, že zcela selektivně poukázal na údajně problematické části výpovědi jejího druha. Žalobkyně je názoru, že

spolu se svým druhem vypovídali o všech skutečnostech shodně. Správní orgán se nedostatečně vypořádal s výpovědí svědka pana B. a také neuvedl úvahu o přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

V druhém žalobním bodu žalobkyně namítá, že správní orgán neodůvodnil, proč se odchýlil od závěrů cizinecké policie, která v řízení o správním vyhoštění dospěla k tomu, že právě vztah žalobkyně s panem D. V. brání jejímu vyhoštění.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítá, že nebylo namístě zamítnout žádost s odkazem na § 87b zákona o pobytu cizinců, ale jediné z důvodu dle § 87e téhož zákona. Nadto pokud dospěl správní orgán k tomu, že nebyl předložen doklad dle § 15a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, řízení mělo být zastaveno dle § 66 správního řádu, nikoli žádost zamítnuta.

Žalobkyně navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Ve vyjádření k žalobě uvedl žalovaný, že skutečnostmi uvedenými v žalobě již zabývala v rámci odvolacího řízení a vypořádal je v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně žádala o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.; podle tohoto ustanovení se ustanovení citovaného zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Na vztah podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. jsou kladeny tři podmínky: musí se jednat o vztah trvalý, vztah povahy obdobné vztahu rodinnému a jeho účastníci musí spolu žít ve společné domácnosti. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, plyne, že vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný; musí vždy jít o vztah mezi určitými osobami, které mají dlouhodobou citovou či jinou vazbu. Žalovaný poukazuje na to, že poměr druhu a družky je obdobný poměru manželskému, který však není formalizován uzavřením manželství. Z tohoto hlediska je možno vztah druhu a družky charakterizovat jako trvalé soužití dvou osob opačného pohlaví, které zejména sdílejí společnou domácnost a sdružují finanční prostředky ke společnému uhrazování svých potřeb. Charakteristické pro tento druh soužití jsou rovněž úzké citové vazby druhu a družky. V daném případě nebyla prokázána zejména trvalost vztahu, ale ani naplnění dalších znaků tohoto vztahu. Aby mohla být žalobkyně považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie, musela by doložit hodnověrným způsobem, že má trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému s panem F. D. V., s nímž žije ve společné domácnosti (musí být doloženo splnění všech podmínek, nikoli pouze skutečnost, že spolu žijí v témže bytě).

K námitce odkazující na rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 11. 2012, kterým bylo zrušeno původní rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně a ve kterém je uvedeno, že se žalobkyně stala rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neboť má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu

(např. rozsudek ze dne 5. 1. 2011, sp. zn. 1 As 109/2010; ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 6 As 30/2013) uvádí, že řízení o správním vyhoštění a řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu jsou dvě rozdílná řízení a správním orgánům nic nebrání v tom, aby si ve svém řízení učinily vlastní závěr o tom, zda jsou cizincem předestřená tvrzení uplatněná v řízení o žádosti o povolení k pobytu prokázána a pravdivá, či nikoli, a to bez ohledu na to, jak se k dané otázce postavily jiné správní orgány v jiných řízeních, například v řízení o správním vyhoštění. Není tedy vyloučeno, že obdobná důkazní situace bude jiným správním orgánem vyhodnocena jinak, ostatně v obou případech se postupuje podle odlišné právní úpravy. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně prováděl vlastní dokazování, zejména aktuálně vyslechl účastníky řízení, a na základě těchto podkladů přijal odlišný závěr.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Při jednání, které u zdejšího soudu proběhlo dne 8. 6. 2016, setrvala žalobkyně na svém návrhu i argumentech; žalovaný se z jednání omluvil s tím, že souhlasí, aby jednání proběhlo bez jeho účasti.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Pokud jde o první žalobní bod, není mezi účastníky řízení sporné, že na vztah podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. jsou kladeny tři podmínky: musí se jednat o vztah trvalý, vztah povahy obdobné vztahu rodinnému a jeho účastníci musí spolu žít ve společné domácnosti a že musí vždy jít o vztah mezi osobami, které mají dlouhodobou citovou či jinou vazbu. Mezi účastníky není sporné ani to, že žalobkyně a pan D. V. sdílejí společnou domácnost. Sporný však je skutkový stav, pokud jde o povahu vztahu žalobkyně a pan D. V.

Soud má za to, že skutkový stav vyhodnotil žalovaný správně. Shodně jako žalovaný (na odůvodnění jeho rozhodnutí lze v podrobnostech odkázat) má soud za to, že v posuzované věci jsou stěžejním a rozhodujícím podkladem výpovědi žalobkyně a jejího údajného druhá pana D. V.

Kromě problematických pasáží výpovědi pana D. V. zmíněných žalovaným na str. 5 napadeného rozhodnutí (např. že „přítelkyni mám rád, ale zítra může jít každý svou cestou“ atd.) soud shledal, že z výpovědi žalobkyně (protokol ze dne 5. 3. 2013) vyplývá, že žalobkyně má minimální povědomí o minulosti pana D. V. i o jeho příbuzných (žalobkyně neví, jak dlouho pan D. V. žije v České republice; neví, proč opustil Pobřeží slonoviny, ani

zda byl v zemi původu pronásledován; neví nic o jeho minulosti ani se jej na to údajně neptala; neví, jako dlouho byl ženatý; nevzpomíná si, jak se jmenuje jeho syn).

Obdobně i pan D. V. nebyl dle protokolu ze dne 21. 3. 2013 s to konkrétně zodpovědět otázky týkající se minulosti a rodinných poměrů žalobkyně (např. neví nic bližšího o rodičích žalobkyně; neví, kde v Nigérii žila; výslovně uvádí, že ho minulost žalobkyně nezajímá).

Soud shodně jako správní orgány obou stupňů uvážil, že ve svém souhrnu výpovědi žalobkyně a pana D. V. nenasvědčují hlubokému, trvalému a pevnému soužití obdobnému vztahu rodinnému, neboť vzájemně o sobě nevědí řadu základních věcí, případně tvrdí, že je nezajímají. Za těchto okolností, kdy nejzásadnější podklady rozhodnutí, tj. výpovědi obou partnerů, nepodporují existenci postavení žalobkyně jako rodinného příslušníka občana Evropské unie, nejsou výpovědi dalších osob potřebné. Z tohoto pohledu se jeví žalobkyní navrhovaná výpověď paní E. S. jako nadbytečná. Nadto se nejedná o opomenutý důkaz, jak tvrdí žalobkyně, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí zdůvodnil, proč tento důkazní prostředek nebyl proveden (tj. s ohledem na dostatečná skutková zjištění vyplývající z ostatních podkladů).

Pokud jde o výpověď svědka pana B., z ní vyplývá, že žalobkyně má s panem D. V. vztah. V této výpovědi však nelze nalézt nic, co by dokládalo, že se jedná o vztah hluboký a trvalý. Námitka, že se správní orgán nedostatečně vypořádal s touto výpovědí, tak nemůže být důvodná.

Co se týče namítané absence úvah o přiměřenosti rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, zabývaly se touto otázkou správní orgány obou stupňů, soud zejména odkazuje na str. 6-7 napadeného rozhodnutí žalovaného. Nelze tedy usoudit na absenci předmětné úvahy. Vadnost této úvahy, resp. její věcná nesprávnost pak namítána není, tudíž soud vázán dispoziční zásadou tuto otázku přezkoumat nemůže.

K druhému žalobnímu bodu zdejší soud uvádí, že z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 6 As 30/2013) plyne, že řízení o správním vyhoštění a řízení o pobytovém povolení jsou dvě rozdílná řízení a že nic nebrání tomu, aby každý ze správních orgánů dospěl k vlastnímu závěru o tvrzeních uplatněných cizincem. Z druhé strany však Nejvyšší správní soud dospěl k tomu, že jestliže se správní orgán v řízení o žádosti o povolení k přechodnému hodlá odchýlit od skutkových závěrů obsažených v rozhodnutí cizinecké policie ve věci správního vyhoštění, je namístě, aby se s tímto rozhodnutím vypořádal jako s každým jiným důkazem. V posuzované věci však zdejší soud shledal, že se správní orgán neměl s čím vypořádávat, neboť jak rozhodnutí cizinecké policie ze dne 12. 11. 2012 o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, tak usnesení ze dne 6. 12. 2012 o zastavení řízení o správním vyhoštění neobsahují vůbec žádný konkrétní důvod pro závěr o tom, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU. Za těchto okolností nelze žalovanému (resp. správnímu orgánu prvního stupně) vytýkat, že se blíže k závěrům uvedeným v řízení o správním vyhoštění blíže nevyjádřil a že dospěl k odlišnému závěru, který však podpořil vlastním dokazováním a konkrétními důvody.

Pokud jde o třetí žalobní bod, správní orgán prvního stupně ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že „žádost se zamítá z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 87b v návaznosti na § 15a zák. č. 326/1999 Sb.“ Soud se shoduje s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí logicky vysvětlil, proč se výrok rozhodnutí prvního stupně opírá o § 87b zákona o pobytu cizinců (str. 6 napadeného rozhodnutí: „Ustanovení § 87b zákona č. 326/1999 Sb. upravuje v odstavci prvním podmínky, za kterých rodinný příslušník žádá o povolení k přechodnému pobytu v odstavci druhém náležitosti k žádosti a v odstavci třetím formu vydaného povolení. Ustanovení § 15a zákona č. 326/1999 Sb. vymezuje okruh osob považovaných za rodinné příslušníky občana Evropské unie. V daném případě nebyla naplněna podmínka, že žadatelka je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Správní orgán I. stupně nemohl aplikovat § 87e zákona č. 326/1999 Sb. obsahující důvody, pro které lze zamítnout žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podanou rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Účastnice řízení v konkrétním správním řízení nenaplnila žádnou z podmínek uvedených v § 15a zákona č. 326/1999 Sb., a tudíž ji nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, a není tedy možné v jejím případě uplatnit hlavu IVa zákona č. 326/1999 Sb. včetně § 87e zákona č. 326/1999 Sb., který řeší situaci rodinných příslušníků občanů Evropské unie. V případě nesplnění základní podmínky, kterou je postavení rodinného příslušníka Evropské unie, nebyl správní orgán oprávněn posuzovat žádost účastnice řízení podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb. Byl tedy dán důvod pro zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb. Výklad, že povolení k přechodnému pobytu lze neudělit pouze v případech uvedených v § 87e zákona č. 326/1999 Sb., by vedl k absurdnímu důsledku, že by bylo nutné udělit toto povolení i osobám které vůbec nejsou rodinnými příslušníky občanů Evropské unie. Takový výklad je třeba odmítnout za využití argumentu *reductio ad absurdum*.“).

Pro úplnost soud k právě uvedenému dodává, že i kdyby žalobkyni přisvědčil v tom, že odkaz ve výrokové části rozhodnutí měl směřovat na jiné zákonné ustanovení, popřípadě mělo být řízení zastaveno (jak tvrdí žalobkyně), nejednalo by se o vadu takové intenzity, že by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Jinými slovy, byť by správní orgán postupoval způsobem, kterého se žalobkyně domáhá, její postavení by tím nijak nebylo změněno k lepšímu.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 8. června 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová